



Arrest

nr. 168 367 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HEREMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Oezbeekse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 juni 1981.

De tweede verzoekende partij verklaart de Oezbeekse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 juli 1987.

De verzoekende partijen zijn met elkaar getrouwd en hebben samen twee minderjarige kinderen.

Op 19 oktober 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 15 juni 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij. Op diezelfde dag weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij. De verzoekende partijen tekenen op 15 juli 2011 beroep aan tegen de beslissing van de commissaris-generaal bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 15 december 2011 met nummer 71 859 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 3 september 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om de aanvraag van 3 september 2011 ontvankelijk te verklaren.

Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing om de aanvraag van 3 september 2011 ongegrond te verklaren. Bij arrest van 2 april 2013 met nummer 100 384 vernietigt de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 12 juli 2012 aangaande de aanvraag van 3 september 2011.

Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van 3 september 2011 ongegrond te verklaren.

Op 22 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) aan de eerste verzoekende partij. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) aan de tweede verzoekende partij. Deze beslissingen worden op 23 juli 2013 via de post aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Op 26 december 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 4 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van 26 december 2013 onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 17 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2013 werd ingediend door:

S.(...), S.(...) F.(...) (R.R.: (...))
geboren te Tchirtchik Tashkent op 27.06.1981

+ echtgenote: K.(...), M.(...) R.(...) (R.R.: (...))
geboren te Tchirtchik Tashkent op 21.07.1987

+ 2 minderjarige kinderen:
- S.(...), S.(...), geboren op 04.01.2011
- S.(...), S.(...), geboren op 19.10.2012

allen van nationaliteit: Oezbekistan
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats óf de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 19.10.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 16.12.2011 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaren betrokkenen dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter en er bij hun weten ook geen strafonderzoek hangende is en zij dus geen gevaar vormen voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de heer S.(...) effectief tewerkgesteld is bij de bvba C.(...) C.(...), vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 16.12.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Tot slot beweren betrokkenen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Oezbeken zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in

het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Oezbeekse burgers.

De overige aangehaalde elementen {betrokkenen hebben cursussen Nederlands en Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, zijn werkwilleg, hebben sociale banden met België en zijn bevolking, hebben vele vrienden en kennissen, hebben' onophoudelijke en geslaagde inspanningen gedaan om zich in te werken en leggen diverse getuigenverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld {RvS 24 oktober2001, nr. 100.223; RvS 9 december2009, nr. 198.769}."

Op 4 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) aan de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 17 maart 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer,

Naam, voornaam: S.(...), S.(...) F.(...)

geboortedatum: 27.06.1981

geboorteplaats: Tshirtchik Tashkent

nationaliteit: Oezbekistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25.07.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.07.2013. aan betrokkene betekend op 25.07.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

Op 4 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) aan de tweede verzoekende partij en haar minderjarige kinderen. Dit is de derde bestreden beslissing die op 17 maart 2014 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan mevrouw,

Naam, voornaam: K.(...), M.(...) R.(...)

geboortedatum: 21.07.1987

geboorteplaats: Tshirtchik Tashkent

nationaliteit: Oezbekistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De twee minderjarige kinderen:

- S.(...), S.(...) geboren op 04.01.2011, nationaliteit: Oezbekistan

- S.(...), S.(...) geboren op 19.10.2012, nationaliteit: Oezbekistan

volgen de administratieve situatie van betrokkene, maar zijn uitgesloten van het inreisverbod.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25.07.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.07.2013. aan betrokkene betekend op 25.07.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

Bij arrest van 14 april 2014 met nummer 122 487 verwerpt de Raad het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 3 juni 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de volgende exceptie op:

"Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 4.3.2014 als de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) van dezelfde datum aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift, alsook dat de kritiek in het inleidend verzoekschrift in hoofdzaak tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing is gericht. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) dd. 4.3.2014."

2.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat

vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van de bijlage 13sexies te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bijlage 13sexies, en een eventuele vernietiging van de beslissing dienaangaande derhalve evenzeer.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tegelijkertijd werden genomen en op dezelfde datum aan de verzoekende partijen werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat beide bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod op discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun eerste twee middelen als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- dat de aangehaalde elementen inzake integratie geen buitengewone omstandigheid vormen
- de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan beschouwd worden
- er geen schending van art. 3 EVRM bewezen is
- de tewerkstelling van verzoeker bij C.(...) C.(...) geen buitengewone omstandigheid uitmaakt
- ook de andere elementen kunnen niet aanvaard worden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven drie en een half jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, de verzoekster kampt met een medische problematiek, de verzoeker is tewerkgesteld bij C.(...) C.(...). De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien gezinnen die hier jaren verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, weze eerst asielpcedure, vervolgens regularisatieprocedure, en ondertussen steeds in de mate van het mogelijke gewerkt hebben en in hun eigen inkomsten voorzien hebben, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

Dat bovendien dient opgemerkt dat hier de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt betwist, waarbij het zeer onduidelijk is waarom alle elementen van integratie ‘onvoldoende’ zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden als element voor het weerhouden van de ontvankelijkheid, aangezien conform de in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak (RVS, 09 april 1998, nr. 73.025, R.D.E, nr. 97, p. 69-72) de redenen voor ontvankelijkheid en gegrondheid dezelfde kunnen zijn.

Dat in de bestreden beslissing geenszins rekening wordt gehouden met deze rechtspraak, wel integendeel, het merendeel van de aangehaalde elementen zomaar is afgewezen geworden of buiten beschouwing gelaten op basis van de bewering dat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren en niet tot de ontvankelijkheidsfase, ten onrechte evenwel, gezien de in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak.”

En

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor het indienen van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW in België.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoeren hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekers in totaal verschillende jaren hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde voldoende reden voor én de ontvankelijkheid én de gegrondheid van de regularisatie-aanvraag.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over alle elementen afzonderlijk, doch slechts over enkele elementen

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden. Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de eerste twee middelen van de verzoekende partijen:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zo o.m. haar verblijf in België gedurende drie-en-een-half jaar, de vermeende goede integratie, de medische problematiek van verzoekster, de tewerkstelling van verzoeker bij C.(...) C.(...) en de duur van de asielprocedure van één jaar.

Deze beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen. Verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift overigens ook zelf dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, zodat verzoekende partij bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat hiermee geen rekening wordt gehouden.

Verweerder laat verder gelden dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de

aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat zij tot verblijf van meer dan drie maanden dient te worden gemachtigd, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 19.10.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 16.12.2011 afgesloten met de beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaren betrokkenen dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vragen betrokkenen “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf.” Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter en er bij hun weten ook geen strafonderzoek hangende is en zij dus geen gevaar vormen voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de heer S.(...) effectief tewerkgesteld is bij de bvba C.(...) C.(...), vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 16.12.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Tot slot beweren betrokkenen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat

het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Oezbeken zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Oezbeekse burgers.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben cursussen Nederlands en Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, zijn werkwilleg, hebben sociale banden met België en zijn bevolking, hebben vele vrienden en kennissen, hebben onophoudelijke en geslaagde inspanningen gedaan om zich in te werken en leggen diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9december2009, nr. 198.769).”(onderlijning toegevoegd)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op de elementen zoals verzoekende partij deze heeft aangehaald in de aanvraag, waaronder het verblijf in België gedurende drie-en-een-half jaar, de integratie, de medische problematiek van verzoekster (de vermeende schending van artikel 3 EVRM), de tewerkstelling van verzoeker en de duur van de asielprocedure.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”

En

“(…)

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij volledig lijkt voor bij te gaan aan de inhoud van de in casu bestreden beslissing. Immers werd door de gemachtigde wel degelijk ingegaan op voormelde elementen, doch werden deze niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing vooreerst duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie“ ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Waar verzoekende partij meent dat niet voldoende zou zijn gemotiveerd omtrent de medische problemen en de problemen in het herkomstland, verwijst verweerder andermaal naar de bestreden beslissing:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoekende partij meent dat deze motivering niet voldoende zou zijn, doch blijft totaal in gebreke om de motivering te weerleggen. Zij gaat schijnbaar volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing. Immers werd de mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt daar verzoekende partij in gebreke blijft haar algemene beweringen te staven met een begin van bewijs.

Bovendien merkt verweerder andermaal op dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 3.6.2013.

Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en annulatie in, doch deze vordering werd bij arrest nr. 122 487 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het gelijkheidsbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partijen menen dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is daar deze totaal geen rekening houdt met het gegeven dat zij reeds drie en een half jaar in België verblijven, zij goed geïntegreerd zijn, de tweede verzoekende partij met een medische problematiek kampt, de eerste verzoekende partij tewerkgesteld is bij BVBA C.C. en hun asielprocedure meer dan één jaar heeft geduurd.

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen blijkt dat ze dezelfde elementen ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheid en als element ten gronde. In hun aanvraag van 26 december 2012 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende aangehaald:

- *Dat de opgestarte asielprocedure, inclusief de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en de daaropvolgende regularisaties, verschillende jaren geduurd heeft.*
- *Dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog hangende is.*
- *Dat ze zeer sterk geïntegreerd zijn, vloeiend Nederlands spreken en dat de eerste verzoekende partij tewerkgesteld is bij BVBA C.C.*
- *Artikel 3 EVRM.*
- *Dat zij geen aanvaring hebben gehad met de strafrechter.”*

Uit de eerste bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 1 van dit arrest, blijkt dat op al deze elementen werd geantwoord.

De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat zij goed geïntegreerd zijn in België en al meer dan drie en een half jaar hier verblijven. Zij betogen ook dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar gezin en dat de verwerende partij niet motiveert waarom er geen rekening wordt gehouden met haar integratie en met de medische problematiek van de tweede verzoekende partij. Tevens wordt gesteld dat in de eerste bestreden beslissing nergens wordt geargumenteed over de cumulatie van de elementen, noch over elk van de elementen afzonderlijk. Ook halen zij hun humanitaire situatie aan en betogen ze dat de verwerende partij hiernaar een onderzoek had moeten instellen.

Wat betreft de grieven van de verzoekende partijen inzake de elementen van integratie, voortkomend uit de duur van het verblijf in België, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze stelling van de verwerende partij, dat de door de verzoekende partijen aangevoerde integratie niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerden als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. De motivering van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt: *“Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980”*, vormt aldus een afdoende motivering. Overigens laten de verzoekende partijen met hun betoog na *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat “*nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk van deze elementen afzonderlijk*”. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geantwoord op elke verklaring die de verzoekende partijen hebben gesteld in de aanvraag. Daarnaast moet er op worden gewezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)). Voorts laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten – en er wordt ook niet ingezien – waarom de cumulatie van de aangevoerde elementen alsnog een buitengewone omstandigheid zou (kunnen) vormen indien wordt geoordeeld dat deze elementen afzonderlijk niet kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen stellen dat in de eerste bestreden beslissing enkel rekening wordt gehouden met de duur van de asielprocedure, en niet met de duur van hun procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de duur van deze procedure niet als kennelijk onredelijk lang beschouwd kan worden, nu het 33 maanden heeft geduurd om de aanvraag ten gronde te behandelen, nu elke aanvraag op de eigen merites dient beoordeeld te worden. De verzoekende partijen laten bovendien na uiteen te zetten waarom de duur van een procedure op zich een buitengewone omstandigheid zou zijn, nu in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen van integratie, die in weze voortvloeien uit het verblijf van de verzoekende partijen in België, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en *in casu* maken verzoekers niet aannemelijk dat een dergelijke beoordeling kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekende partijen de vraag opwerpen wat wel kan leiden tot regularisatie als met de integratie, een tewerkstelling of duur van de procedures en van het verblijf geen rekening kan gehouden worden en er een manifeste schending zou zijn van de *ratio legis* van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu het onredelijk is het legaal verblijf te weigeren, merkt de Raad op dat zoals de verwerende partij in diens beslissing verduidelijkt en zoals blijkt uit bovengenoemd arrest van de Raad van State al deze elementen wel degelijk van belang zijn voor een eventuele regularisatie op grond van artikel 9bis, maar dat deze elementen *in se* pas aan de orde komen in de tweede fase, met name de gegrondheidsfase. Vooreerst moet worden aangetoond waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen, al zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de hoger besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de medische problematiek van de tweede verzoekende partij, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen hebben nagelaten dit element in te roepen in haar aanvraag van 26 december 2012. De verwerende partij kan niet geacht worden op elementen te antwoorden die niet in de aanvraag worden aangevoerd.

Bovendien merkt de Raad op dat in de Vreemdelingenwet een onderscheid wordt gemaakt tussen twee verschillende procedures, met name artikel 9bis, dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, en artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De medische elementen vallen aldus buiten de context van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de eerste bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De verzoekende partijen maken een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.5. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het eerste en tweede middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.6. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM, van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel in het hoofdgeding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van genoemde artikelen en beginselen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM nogmaals aanvoeren en verwijst daarom naar de bespreking van dit artikel in het derde middel.

3.1.7. Het eerste en tweede middel zijn in al hun onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Zij menen zich tevens te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM en op artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun derde middel als volgt:

"In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Oezbekistan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en de situatie is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug waarbij nog dient opgemerkt dat er ondertussen twee kinderen geboren zijn, en deze zelfs nog nooit in het land van herkomst zijn geweest en hun volledig leven zich hier in België heeft afgespeeld.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW
- verzoekers zijn totaal verankerd
- er is een medische problematiek in hoofd van verzoekster
- er is een langlopende tewerkstelling in hoofd van verzoeker
- er is gezinsvorming waarbij ondertussen twee kinderen geboren werden in België

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder dient opgemerkt dat verzoekers hun beroepsprocedure tegen de negatieve beslissing art. 9 TER VW tot op heden nog lopende is, en er dus nog geen definitieve beslissing is hieromtrent.

Dat in afwachting van dergelijke beslissing alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer, en ook dit element ten volle dient mee in de beoordeling genomen te worden."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partijen:

"Vooreerst merkt verweerder op dat verzoekende partij in de toelichting van het middel tevens een schending opwerpt van artikel 8 EVRM, alsook van artikel 3 IVKR.

Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 3 IVRK, laat verweerder gelden dat verzoekende partij voornoemd artikel niet dienstig voor het eerst in haar verzoekschrift kan aanhalen (los van de opmerking dat verzoekende partij ook niet aantoont dat dit artikel directe werking heeft en dat de vordering niet gesteld wordt door het kind).

Verzoekende partij meent dat "de redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie geenszins [zijn] beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn."

Verzoekende partij haar betoog mist wederom enige feitelijke grondslag. In de aanvraag werd immers niet verwezen naar de elementen die zij opwierp in haar asielaanvraag. Zij verwees slechts op algemene wijze naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De gemachtigde oordeelde hierover rechtens dat de loutere vermelding van artikel 3 EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, daar verzoekende partij haar algemene beweringen niet toepast op haar eigen situatie.

De verweerder wijst er daarbij nogmaals op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Haar kritiek kan geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de beslissing.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoekende partij voert in haar middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Verweerder wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing werd betekend aan alle leden van het gezin zodat geenszins kan worden ingezien in welke mate er sprake zou zijn van een breuk van het beschermenswaardig gezinsleven.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij voert dienomtrent geenszins enig verweerder. Terwijl het weze benadrukt dat de bestreden beslissing werd betekend aan alle leden van het kerngezin;

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar gezin wordt gescheiden (integendeel), doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder merkt ook op dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat haar 'beroepsprocedure art. 9 TER Vreemdelingenwet' nog zou lopen. Het tegendeel blijkt immers uit het administratief dossier (zie supra).

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging, in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen geen elementen inzake artikel 8 van het EVRM hebben aangevoerd, waardoor de verwerende partij niet omtrent artikel 8 van het EVRM moet motiveren.

Bovendien beperken de verzoekende partijen zich *in casu* tot een algemene verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, en laten ze na *in concreto* aan te tonen waaruit een schending van hun gezins- en privéleven in België precies bestaat. De verzoekende partijen stellen dat zij twee minderjarige kinderen hebben die in België geboren zijn en die nog nooit in het land van herkomst zijn geweest. Zij betogen dat zij als een gezin een werkelijke band hebben met België en dat zij totaal verankerd zijn. De verzoekende partijen stellen dat de weigering van machtiging tot verblijf hun gezin ten zeerste ontwricht.

De verzoekende partijen gaan hier echter voorbij aan het feit dat de eerste bestreden beslissing gericht is op alle leden van het gezin. *In casu* wordt het gezin dus niet gescheiden. Een schending van het gezinsleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld met betrekking tot de sociale en economische banden van de verzoekende partijen: *"De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben cursussen Nederlands en Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, zijn werkwillig, hebben sociale banden met België en zijn bevolking, hebben vele vrienden en kennissen, hebben' onophoudelijke en geslaagde inspanningen gedaan om zich in te werken en leggen diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."*

Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging met betrekking tot het privéleven van verzoekers, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. Er is in het bijzonder nagegaan of het privéleven van de verzoekende partijen, zoals kenbaar gemaakt aan de verwerende partij in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt dat rechtvaardigt dat de aanvraag in België ingediend kan worden. Wederom beklemtoont de Raad dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van buitengewone omstandigheden mag niet worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. *In casu* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat hun privéleven een omstandigheid vormt die het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Voorts moet er op worden gewezen dat er *in casu* enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven, zoals ontwikkeld in België, staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een

eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekers ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven belet ook geenszins dat verzoekers de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partijen tonen, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van hun privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 EVRM. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat de bescherming van hun privéleven, zoals kenbaar aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van het privéleven, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partijen in gebreke blijven om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.2.3.1. Voorts doen de verzoekende partijen gelden dat de redenen, die werden aangehaald in het verzoekschrift, geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag en dat zelfs als dat wel het geval zou zijn, zich een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit verschillend zijn. De verzoekende partijen stellen dan wel dat het niet is omdat zij niet werden erkend als vluchteling dat zij hun humanitaire situatie in het land van herkomst niet zouden mogen invoeren als argument en nog minder dat de verwerende partij hiernaar geen onderzoek meer zou moeten verrichten, maar gaan eraan voorbij dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partijen voormeld betoog in het kader van artikel 3 van het EVRM aanhalen, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het betoog van de verzoekende partijen, waarbij zij een vermeende schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partijen moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land, waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Gezien dat de verzoekende partijen beweren dat zij niet kan terugkeren naar hun land van herkomst omdat er verscheidene problemen zijn door mensenrechtenschendingen, dat het daar niet veilig is en dat de situatie ernstig en precair is en blijft, zonder hiervan enige concrete elementen van bij te brengen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen geen schending aannemelijk maken van artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengen de verzoekende partijen concrete elementen bij om aan te tonen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekende partijen dienen hun beweringen te staven met een begin van bewijs. De motivering in de eerste bestreden beslissing door de verwerende partij wordt dus niet weerlegd.

De opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het middel met betrekking tot de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 3 van het EVRM is ongegrond. Hetzelfde geldt met betrekking tot de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 8 van het EVRM.

3.2.3.2. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten waaruit de belangen van hun kinderen bestaan. In algemene termen verwijzen ze naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en stellen ze dat de belangen van de kinderen geschaad zijn indien ze moeten terugkeren naar het land van herkomst en dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Deze handelwijze voldoet echter niet aan de vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De Raad van State heeft immers geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.2.3.3. Waar de verzoekende partijen wijzen op een hangende beroepsprocedure tegen een ongegrondheidsbeslissing van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in het kader van de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad er op dat uit een het administratief onderzoek blijkt dat op 3 juni 2013 een definitieve ongegrondheidsbeslissing is genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de verzoekende partijen tegen deze beslissing beroep hebben ingediend, zorgt er niet voor dat de verwerende partij niet kan vertrouwen op de genomen beslissing. Bovendien heeft een dergelijk beroep geen schorsende werking, waardoor het niet duidelijk is waarom de verwerende partij zou moeten wachten op een arrest van de Raad inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt overigens vast dat deze beroepsprocedure afgerond is. Bij arrest van 14 april 2014 met nummer 122 487 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en schorsing van de ongegrondheidsbeslissing. Het betoog van de verzoekende partijen mist dus feitelijke grondslag.

3.2.3.4. Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de bespreking van de eerste twee middelen onder 3.1.3. De Raad kan voor het overige alleen maar vaststellen dat het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing zonder daar met concrete argumenten op in te gaan, niet volstaat om enige onwettigheid aan te tonen van het gestelde in de bestreden beslissing, na onderzoek van de in de aanvraag aangehaalde argumenten, met name dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid hebben aangetoond waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kunnen indienen.

3.2.3.5. Wat betreft de aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad naar de punten 3.1.4. en 3.1.5. van dit arrest. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.6. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt, uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.3.7. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. De verzoekende partijen adstrueren hun vierde middel als volgt:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een wettekst, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de administratieve beslissing heeft genomen, rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstreckende gevolgen heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten eerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

Er werd door verzoekster een aanvraag art. 9 TER VW ingediend doch deze werd zomaar omwille van onterechte redenen afgewezen, afwijzing waartegen evenwel hoger beroep aangetekend werd.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten eerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

Mutatis mutandis geldt deze rechtspraak eveneens voor het betekenen van een inreisverbod aan de verzoekers.

In casu is er weliswaar een beslissing genomen inzake de aanvraag art. 9 TER VW, doch deze werd onterecht genomen, en er is hoger beroep hangende tegen deze negatieve onterechte beslissing.

Indien uw zetel deze beslissing alsnog gaat annuleren, of nog, als verwerende partij deze beslissing gaat intrekken, beschikt verzoeker onmiddellijk over een hangende procedure art. 9 TER VW, die dan ten gronde zal dienen beoordeeld te worden.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 TER VW.

Een definitieve uitspraak ten gronde in het kader van de aanvraag art. 9 TER VW is van het allergegrootste belang waarbij verzoekers verwijzen naar rechtspraak van uw zetel die stelt “De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II).

Het betekenen van een bevel zonder dat (ten onrechte) nog geen beoordeling ten gronde is gebeurd, schendt met de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 74/11 §1 Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend

niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Daarenboven merkt verweerder nogmaals op dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, terwijl haar vordering tot schorsing en annulatie op 14.4.2014 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op de bespreking onder punt 3.2.3.3 van dit arrest. Het beroep is op 14 april 2014 verworpen waardoor het betoog van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist.

3.3.3.1. De verzoekende partijen stellen in hun betoog ook het volgende: *“het betekenen van een bevel zonder dat (ten onrechte) nog geen beoordeling ten grond is gebeurd, schendt met de beginselen van behoorlijk bestuur”*. De Raad stelt vast dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet behoort tot het voorwerp van het huidige beroep. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.3.3.2. De Raad merkt ten slotte op dat de verzoekende partijen bij de toelichting van het vierde middel niet nader ingaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door de verzoekende partijen nochtans voorgehouden schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partijen vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

3.3.3.3. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het ‘fair play’-beginsel.

3.4.1. De verzoekende partijen adstrueren hun vijfde middel als volgt:

“Door zomaar een inreisverbod te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten eerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien verzoekster onmogelijk nog kan terugkeren en zelfs kan reizen, waarbij er nood is aan hulp en steun van haar familieleden.

Het schendt de regels der fair play om haar nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van de medische regularisatie nu vlug een inreisverbod te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op hun aanvraag tot medische regularisatie, gerepatrieerd te worden, wat uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van art. 9 TER VW, aanvraag waaromtrent thans nog een beroepsprocedure lopende is, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kunnen beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus inreisverbod onmiddellijk zijn uitwerking dient te verliezen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

3.4.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het vijfde middel van de verzoekende partijen:

“Verzoekende partij houdt in haar vijfde en laatste middel nogmaals voor dat haar aanvraag om medische regularisatie nog niet zou zijn afgesloten. Dienaangaande verwijst verweerder naar hetgeen hierover supra reeds werd uiteengezet.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 en 5 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.4.3. Waar de verzoekende partijen een betoog ontwikkelen omtrent artikel 3 van het EVRM, verwijst de Raad naar de bespreking van dit artikel onder punt 3.2.3.1. van dit arrest, waar wordt gesteld dat de verzoekende partijen geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten, noch een begin van bewijs aanbrengen waarmee de motieven van de eerste bestreden beslissing weerlegd kunnen worden.

3.4.3.1. De verzoekende partijen voeren de schending aan van het ‘fair play’-beginsel omdat er nog een beroep hangende zou zijn omtrent een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bespreking onder punt 3.2.3.3. van dit arrest, moet de Raad vaststellen dat een schending van artikel 9ter niet aannemelijk wordt gemaakt door de verzoekende partijen. Daar de aangevoerde schending van het ‘fair play’-beginsel op hetzelfde betoog steunt, wordt een schending van dit beginsel redelijkerwijs ook niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.4.3.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen bij de toelichting van het vijfde middel niet nader ingaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door de verzoekende partijen nochtans voorgehouden schendingen van artikel 5 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partijen vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

3.4.3.3. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt, uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk

3.4.3.4. Het vijfde middel van de verzoekende partij is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS